

דייוויד לואיס משתלט בהדרגה על אילת. איל-התיירות הבינלאומי קונה מלונות, בונה מלונות, מפתח את הטיילת ללא עזרת מישרד-התיירות, מעורר את קינאתם של המלונאים הוותיקים ומצליח להביא אלפי תיירים מאירופה

„אילת היא פנינה בנף התיירות הבינלאומי. יהיה חבל מאוד אם היא חוזר ליזבע שומלפני שנתיים”

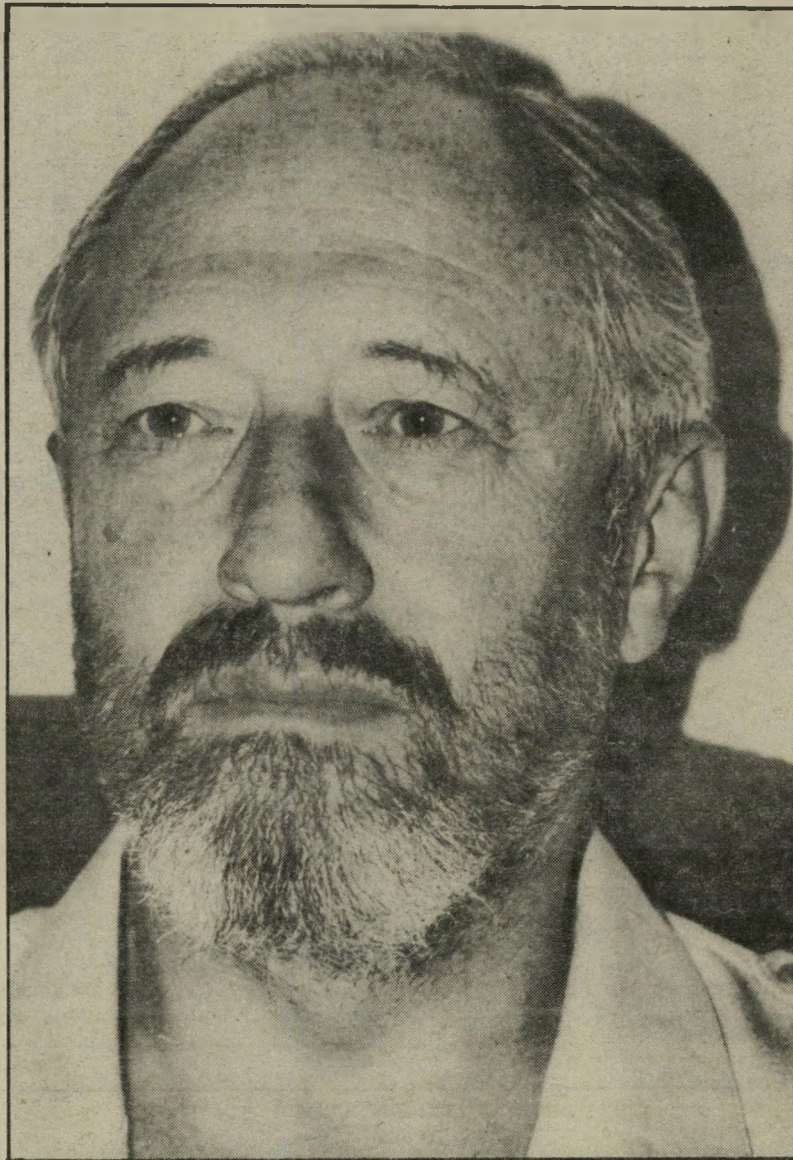
„מלונאי אילת צריכים להיות מאושרים מזה שאני משקיע בעיד. העיד הזו חיה וחוססת ומלאה תיירים”

„אח הכסף שלי עשיתי מחסכונות” כנוט בחיל-האוויר הבריטי במילחמת העולם השנייה”

„אני רוצה להחיות את הלאגונה, רוצה לדאוג אנשים מסתובבים בלילה, מטיילים, יצאים לשיט לילי”

„אנשים לא יבואו לאילת כדי לשחק בקאזינו. הם יעדיפו את הריוויירה הצרפתית או את לאס-זגאס”

„יש לי חמישה ילדים, ורק אחד מהם נמצא בעסקים שלי. השאר עוסקים כל אחד בענייניו שלו”

ראיינה שרית ישי

„אהפוך את אילת

לסאן-טרומד שניה!”

„היהודי הזה, דייוויד לואיס, כמה שהוא קטן – יש לו כוח של בולדוזר. הוא מאמין שיוכל לדחוף את התיירות באילת.” סיפר אז כץ. אבל הוא עצמו לא נשמע לי מאמין באפשרות כזו.

והנה, כיום, שלוש שנים אחרי שראיתי את השלד, הופך מלון המלך שלמה לאחד המלונות המובילים באילת. האיש שבנה אותו, איש-העסקים המולטי-מיליונר האנטי-גלי דייוויד לואיס, הופך להיות אחד המשי-קיעים החשובים באילת.

האיש הזה לא דורך על השמרים. בנוסף להמלך שלמה, הוא רכש לאחרונה חלק בבעלות על מלון לגונה, שמהיום שבו נפתח, לא הצליח לעלות על הפסים הנכונים.

שתמוסת-חדריה שאפה לאפס, שחופי-הים שלה היו ריקים ממטרחצים, שאיימה ב”שבתות.

לפני שלוש שנים הייתי כאן, כדי לראיין את ראש-העירייה דאז, גדי כץ. המצב היה קשה. במרכז המיסחרי החדש מרחה השמ”מ, הבריכות שבמלונות היו ריקות מאדם וגדי כץ היה מיואש. הוא ערך לי סיור בעיר, ובין היתר עברנו ליד שלד של מלון, שהלך ונבנה. אני זוכרת שאמרתי לגדי כץ שזה מדבא לראות מלון שאולי לא יהיה מי שיאכלס את חדריו.

גדי כץ סיפר לי אז על יהודי מופלא: „משוגע”, המאמין בתיירות של אילת. זה יהיה המלון הכי-יפה באילת.” אמר אז כץ.

ושם, במלון, יש אווירה של חופשה מתמ”שכת. אנשים לבושים בביגדי-ספורט וב”ביגדיים. שימשיות מתנופפות ברוח חמה, ומלצרים זריזים מטיילים באלגנטיות מ”שולחן לשולחן.

אז עם המיסים של מודעי, והאחוזים שיש להוסיף על מחיר הכרטיס לחו”ל, למה לנסוע אל הקור המקפיא של לונדון, למה לחטוף מכות-קור בניו-יורק, כשפה, מתחת לאף, יש לנו אילת? העיר הדרומית תאמינו או לא, הפכה לאתר-תיירות חשוב על מפת החופ”שות של תיירות-החורף בעולם.

לא להאמין שזו אותה אילת, שרק לפני שנתיים קוננו בה בעלי-העסקים על פשי”טות-רגל. לא להאמין שזו אותה אילת,

איך שאת יורדת מכבש-מטוס ארקיע, את מרגישה באוויר את חוצלארץ. את מתחילה להתקלף מבגדייך – בתחילה מורידה את המעיל. אחר-כך את הסוודר. על גרס-המדרגות, המוביל לרחוב הראשי, ראיתי כבר נשים ונערות שהתעכבו להוריד את גרביהן.

את ממלאת את ריאותיך באוויר החמים, מביטה על עלמות-החן בגופיות ובמיכנסיים הקצרים, בלונדיות ושזופות, המטיילות לאורך הכביש, ומרגישה שאת מתנתקת לאט-לאט מהרעש האיום של דיזנגוף, מה”עשן של רדינג, ממבט לחדשות של מודעי וממוקד של רבין.

אחר כך לוקחת אותך המוגית למלון שלך.